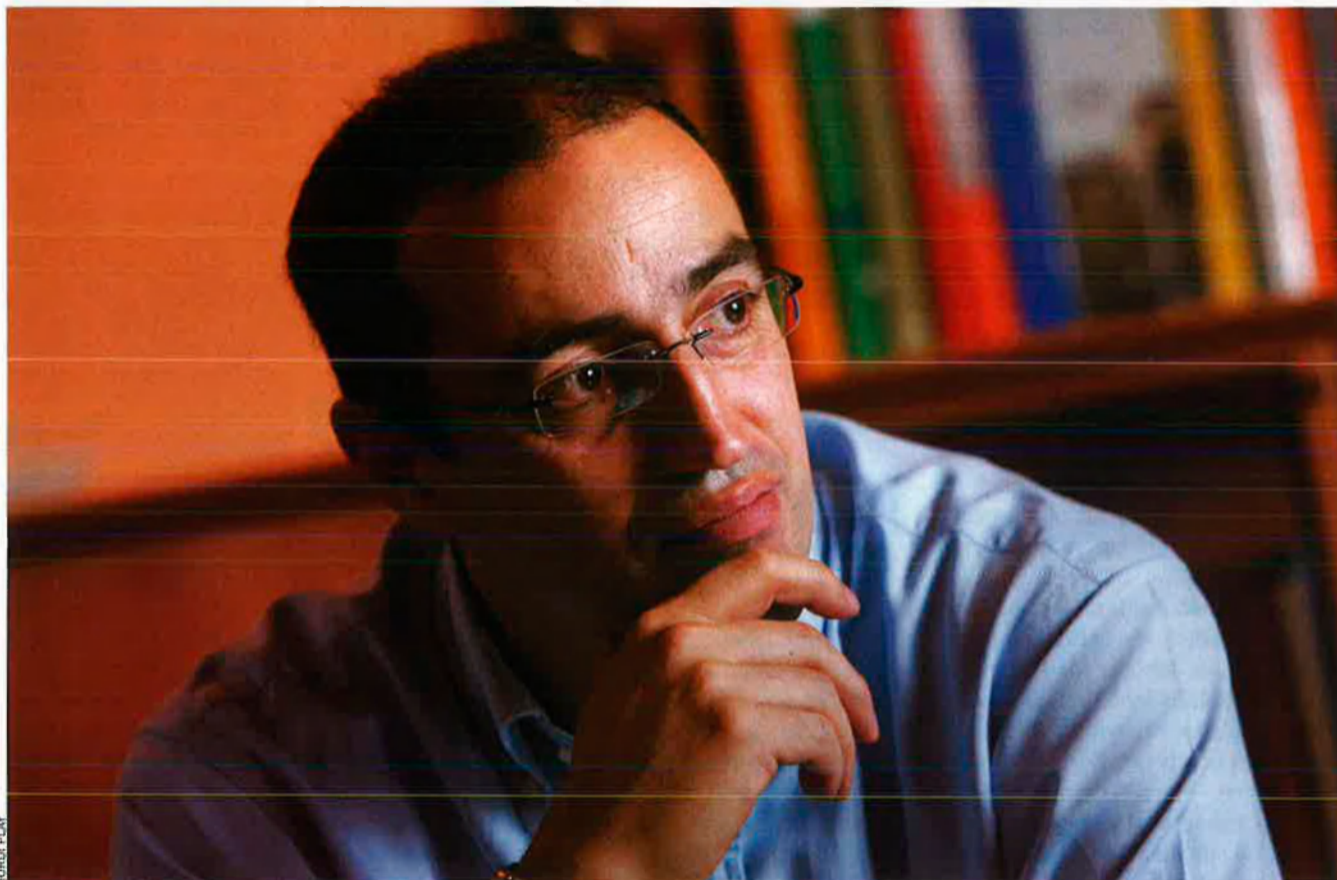

“Al País Basc, una coalició de govern com CiU, ERC i ICV funciona”

Antoni Vives (Barcelona, 1965), economista, és vicesecretari general de CDC i director de la Fundació Ramon Trias Fargas. La seva heterodòxia probablement el converteix en un ‘outsider’ –com diu ell– de la vida de partit, fet que li tanca algunes portes, però que també li dóna la llibertat per, només per exemple, donar suport a la plataforma independentista “Sobirania i Progrés”.

Avui articulistes i polítics parlen d'un estat de perplexitat del catalanisme. N'hi ha per tant?

—El país en general està en una certa situació de perplexitat perquè les expectatives que s'havien generat a l'entorn de la renovació estatutària havien estat tan grans que, en constatar on hem anat a petar, tot ple-

gat sembla molt ridícul. De tota manera, sembla que no sabéssim que el guió ens duria on som ara. Era evident que tot acabava al Tribunal Constitucional. El que passa és que el Constitucional no és neutral, no actua al marge de la voluntat de l'estat. I l'estat, com és lògic, no està per certes reformes. Per tant, em sembla sorprenent tanta per-

plexitat. És evident que tot portava cap aquí.

—En aquest procés n'esperava més del govern de Rodríguez Zapatero?

—Jo sóc dels que mai no m'he cregut Rodríguez Zapatero. Penso que és un oportunista posat a fer de reformista. Però també és cert que a l'altra banda, a la del PP, el que hi ha és un forat negre.

Per tant, era necessari provar què donava de si. I ho hem provat tots, catalans, bascos... I ha donat per al que ha donat. Ara, cal no caure en el parany de creure que només tenim Zapatero, sigui com sigui, o si no, el desastre. Això no és veritat. Des d'un cert punt de vista, tan desastre és el Rodríguez Zapatero com el PP. Pot resultar dur dir-ho d'aquesta manera, però per a nosaltres és així.

—**Per tant, quina solució hi ha?**

—Ens hem d'aturar un moment i plantejar com se surt d'aquesta situació. I és possible fer-ho.

—**El nacionalisme català ho ha provat tot a Madrid: pactes amb UCD, amb PP i amb PSOE. Un cop aturats a reflexionar, què cal fer a parer seu?**

—No s'ha provat tot. Després de trenta anys d'estat autonòmic, per cert, gràcies al nacionalisme català, cal fer un plantejament estratègic diferent. Hem anat caient en una derivada que és anar utilitzant la tàctica com a estratègia. I ho hem fet tots els nacionalistes catalans. Ho ha fet CiU, amb bons resultats, i ho fa ara ERC, amb uns resultats que estan per veure. Però tots hem jugat a això. Els fets, però, ens demostren que això ens porta on ens porta: o ens acomodem a un estat que ens vol seus però mai sent dels seus, o ens convertim en una força marginal.

En canvi, si el nacionalisme, en la seva expressió més àmplia, és a dir, a través de la gent que hi participa en les seves diverses formes d'expressió política, cultural, social, féssim uns plantejaments mínims d'una estratègia comuna davant l'estat, seria possible fer alguna cosa nova.

—**Això és superar la política que, com dèieu, tothom ha acabat practicant, la del "peix al cove", que fins i tot es reivindica davant d'una ensopegada definitiva de l'Estatut?**

—S'ha fet molta mofa del "peix al cove". Si som sincers amb nosaltres mateixos, ha estat l'única política possible durant molts anys. Però ha passat que ha semblat que estava inevitablement lligada al fet d'haver d'anar dient que estem molt contents de ser espanyols. Doncs, no. Ja és hora d'assumir que cada cop que puguem, avancem, sí. Però tothom ha de saber que si estem en política és per uns motius concrets i explícits, entre els quals hi ha la necessitat d'aconseguir un estatut polític exacta-

ment igual al de qualsevol altre estat d'Europa.

Però això implica un rearticulació del nacionalisme i no només al Principat, sinó també al conjunt dels Països Catalans.

—**I si es marca un objectiu clar, el catalanisme es pot plantejar el que calgui, fins i tot, tenir ministres a Madrid, com planteja Unió?**

—Si sabem on anem, la participació en governs, sigui quin sigui, és un instrument, no un objectiu. És un problema participar en un govern de l'estat perquè creus que ja has arribat on haves d'arribar. Si el nacionalisme opta per participar en un govern de l'estat renunciant a la independència nacional, es transmuta i opta per regionalitzar-se. Si el nacionalisme entra en un Govern estatal, ho ha de fer amb el convenciment de creure que fa un pas cap a la llibertat nacional.

—**Aquesta rearticulació del nacionalisme passaria per prioritzar pactes amb ERC?**

—Amb ERC, o altres forces polítiques, entitats cíviques, associacions, que estiguin disposades a avançar des del punt de vista del sostre nacional. Això demana unes grans dosis de generositat. I encara més, per la història que arrosseguem, que les ferides hi ha obertes.

El país està madur per això, encara que potser les cúpules dels partits no ho estiguin gaire. Però el país, sí. I la prova és que respon. I aquesta ambició nacional ha de tenir un reflex en la política i ha de comptar amb tots els actius que tinguem, tots. No se'n pot deixar cap. És evident que cadascú tindria la seva tàctica, però en el fonamental hem d'anar plegats.

—**Per tant, a Barcelona això es podria traduir amb un pacte de govern CiU, ERC i ICV?**

—Per nosaltres no quedarà. I estic convençut que molts electors de les tres formacions ho veurien amb bons ulls. Al País Basc, una coalició de govern com CiU, ERC i ICV funciona, i molt bé. Per què no pot funcionar aquí? Per la composició sociològica de la ciutat, podria ser una solució molt bona. Seria aire fresc.

—**Aquestes reflexions que fa, quines complicacions generen dins la direcció de CDC?**

—Jo formo part d'aquesta direcció. Crec que sí, el que passa és que hi ha gent que treballa a més curt termini, més en primera línia que jo. I potser per la responsabilitat que tinc aquí, i perquè m'agrada reflexionar sobre aquestes coses, sempre ho tinc present. És que si no ho fes, no sé què hi faria, aquí [a la Fundació Trias Fargas].

—**Potser aquest treball més a curt termini de la direcció és el que ha fet que finalment s'hagi prioritzat com a segon de Xavier Trias a Barcelona, un perfil més de partit, com el de Joaquim Forn, per comptes d'un perfil més heterodox com el seu?**

—Una cosa són les expectatives que un pot tenir. De tota manera, ningú no m'havia promès absolutament res, per tant, no esperava ni espero cap lloc concret. Aniré allà on en Xavier Trias vulgui. Una altra cosa és el que jo crec que puc aportar. I penso que puc aportar, a la candidatura de Barcelona de CiU, alguns elements relacionats amb unes formes de fer i de pensar la política i el nacionalisme que representen alguna cosa dins del nacionalisme modern. Segons com es valori aquesta aportació, aniré més endavant o més enrere.

—**La reedició del tripartit va en la línia oposada a la que proposeu i ha generat molt desconcert a la vostra formació. Hauria pogut evitar CiU aquesta reedició?**

—Crec que el tripartit es blindava sol. El gran objectiu dels partits que van pactar era que CiU no governés.

—**Per tant, era inevitable?**

—Era bastant inevitable, però no sabem fins a quin punt una estratègia diferent ho hauria fet tan fàcil. Bé, es va fer d'una certa manera que està claríssim que no va sortir bé. Doncs ara es tracta de fer una reflexió per evitar que ens torni a passar. No és realista creure'ns que sols ens en sortirem, i que tornarem a tenir majoria absoluta. És més realista pensar que les coses poden canviar en pocs mesos i que és bo tenir els canals de comunicació necessaris amb altres forces polítiques. Això podria fer recuperar una certa confiança. És a dir, Convergència ha de ser la campiona del diàleg. I això s'ha de fer ara, precisament quan encara hi ha ferides obertes i sembla més impossible.

Enric Rimbau